

Během naší plavby se nic mimořádného nestalo

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Čtvrtek, 22. prosinec 2011 22:05

„Tobě nestačí, že si ze mě věčně děláš srandu, ty si ze mě musíš dělat rovnou i prdel, co?“ pokýval jsem smutně hlavou a ale na provinilého Hopáka jsem se přitom nedíval, protože mou pozornost přitahovalo plavidlo, které bylo křížencem indiánské kánoe a záplatovaného kabátu skalpovaného trappera Sama Hawkinse, a které do finální podoby dotvaroval vzteklej a velkej vodní had za vydatné pomoci šíleného lakýrníka.

Zdvihl jsem tu parodii na vodáckou loď za jeden konec, podařilo se mi to až na druhý pokus. Vrstvy dřeva a laminátu vážily jako náhrobní kámen.

„Přeci jsi říkal, že na nafukovací kánoi nepojedeš ani omylem,“ pípнул Hopák. „A já pak už nikdy žádnou pořádnou loď neměl... Tuhle mi půjčil starej Hruška.“

Zlost mě pomalu přešla. Nikdo z nás dvou od té doby neměl svoji loď.

Vlastně za to, že jedeme po tolika letech řeku, může naše vzájemné hecování; že dnes už je jsme o kousek dál než tehdy a naše životy jsou taky jinde.

Drž hubu a pádluj!

Tehdy se jezdilo po řekách, při kterých ještě nebyly půjčovny a vodákům nepřekážely nekonečné řady plastových žlutých banánů v podobě kánoí plné rozeřvaných posádek a v kempech se neztrácely věci. A pokud jo, tak jen vzácně. Po listopadu se nám nabídly řeky v Rakousku a třeba i ve Skandinávii. Naši oblíbenou větu, že „během plavby se nic mimořádného nestalo, tedy až na...“ (vzápětí nastalo dlouhé vyjmenovávání všech možných taškařic i průserů, které nás v předešlých dnech potkaly) jsme teď mohli používat, kde se nám zachtělo. Pak přišel Frank s tím, že viděl fotky kaňonu kolem řeky Tary v Černé Hoře, a že něco takového prostě musíme jet a tak jsme se tam rozjeli. Tara však byla dál, než jsme čekali. Nikdy jsme k ní

Během naší plavby se nic mimořádného nestalo

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Čtvrtek, 22 Prosince 2011 22:05

už neměli dojet. Stačil náraz na silnici, pár vteřin hrůzy a pak bolest fyzická a dlouhé nic... Hopák vyfasoval invalidní důchod, já na půl roku berle a do občanky zápis, že jsem vdovec. Po necelém roce manželství. Časem jsem zjistil, že v pravé noze jsem dost dobrej v předpovídání změn počasí, a že víc než zlomené kosti bolí ta ztráta a stesk.

Pokud jde o současnou loď, co se dá dělat, dovolená je jen jedna, což je fakt, kterou důchodce Hopák nikdy nepochopí, a tak jsme tu nesmyslnou věc vysadili na střechu auta, pořádně ji přivázali a jeli na vodu.

Otavu jsme zatím nikdy nejeli, proč, sám nevím. No ale každá řeka má svůj čas a trpělivě si počká na svého vodáka.

Kemp v Sušici byl hlučný, navíc mě v noci budil a otravoval halogen, svítící na vyskládané dřevo vedle pily, ale ráno bylo příjemný. Za svítání jsem sešel k řece, vlnka mi olízla prsty u nohou. Bílé slunce šplhalo vzhůru a snažilo se rozehnat ranní mlhu. Všude ticho. Konečně. Po snídani jsme uchopili loď a za velkého úsilí ji dotáhli k vodě. Loď si hned získala obdivovatele, přestali se věnovat svým obyčejným plavidlům a houfovali se u naší mršiny. Pábitel Hopák byl ve svém živlu, rozvinul do dálky běhouny své fantazie. Ukládal jsem do lodi náklad a na půl ucha vnímal kecy, že naše plavidlo má za sebou prvosjezdy všech českých velkých řek, kdy ji kormidloval sám velký Rössler-Ořovský, první nefalšovaný vodák na našich řekách.

Obecenstvo uznale hučelo a se zájmem sledovalo naše přípravy k vyplutí.

Ještě si stříhnout kámen, nůžky, papír a paráda, dnes jsem kormidelníkem já. Sedám si do lodě a dostavuje se známá natěšenost na vodní cestu. Držím pádlem balanc, Hopák si sedá na své háčkovské místo a... Stále držím pádlo, jenže přitom sedím po krk ve vodě. Hopák je na tom stejně. Nějak se nám to holt zvrtilo. Kánoe je dnem vzhůru a na břehu se svíjí smíchy tlupa cizích vodáků. Šok a leknutí se zvolna odpařují, začínám pomalu vnímat okolní svět. Nestojí za moc. Jsme smutní klauni, blbci se nám chechtají... U opasku mám švýcarský armádní nůž ze švédské oceli, ale nebudu Hopáka zatím zabíjet, stejně bych se v něm krve nedořezal. Stoupáme si, vodu máme po stehna, mlčky obracíme loď, snažíme se neslyšet desítky pepných komentářů, opatrně sedáme do lodi.

Plujeme sice po proudu, ale nejen pohyb, ale snad i nadechnutí nebezpečně rozkolíbává loď k hranici převrnutí.

Plavba k Rábí nebyla dlouhá, ale měla osm vynucených přestávek. Osmé cvaknutí dovršilo naši stoupající podrážděnost a rodící se nepřátelství. Mlčky jsme v kempu pod Rábím postavili stan a vytáhli loď na břeh. Hopák si šel koupit cigarety a pak jsme seděli před stanem a koukali znechuceně na ten náš plovoucí nesmysl.

„Tak co?“ ozval jsem se. „Mám dojít těch devět kiláků zpátky pro auto?“

„Ne,“ tiše kapitulaci odmítl Hopák. „Jednou jsme tady a máme loď a na tý lodi pojedeme až do konce.“

„A co když se mi nebude chtít?“

„Ale bude se ti chtít, zítra jsem kormidelníkem já.“

Další dny byly galeje, utrpení a křížová plavba. Ale učili jsme se tu mrchu ovládat a začínali jsme být dobří. Zvykli jsme si dokonce i na svalovou horečku, která přichází po dlouhém dni, kdy je tělo stále napnuté a vyvažuje jakékoliv zhoupnutí. Zvykli jsme si na popularitu, která se s

Během naší plavby se nic mimořádného nestalo

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Čtvrtek, 22. prosinec 2011 22:05

námi i před námi táhla po řece a povznesli jsme se na uvítací výbory čekajících vodáků u hospůdek, kde jsme se stavovali svlažit vyprahlá hrdla. A hlavně jsme si zvykli na neustálé koupání a tahání věcí z vody.

Čtvrtý den jsme se cvakli už jen jednou. Já šel pod vodu celej a z Hopáka zůstaly suchý jen dva prsty na ruce. Což bylo dobře, neboť v nich držel zapálenou cigaretu. Vytáhli jsme loď na břeh, pochytali věci, Hopák pomalu dokuřoval a společně jsme usychali na sluníčku.

„Budeme jí říkat Kejvej,“ pronesl tiše. „Je to dobrý jméno,“ potvrdil si vzápětí svoje kmotrovství a típl vajgl.

Vytáhl jsem litrovku Božkova, otevřel láhev a trochu té životodárné tekutiny vyžil na Kejvej.

„Jo, tohle jméno na ní přesně pasuje,“ přikývl jsem a zatroubil na láhev jako na zlatou trumpetu.

Od té chvíle pokřtění Kejvej poslouchala jako vycepovaný psíček. Konečně jsme si naplno užívali řeku.

Pohodový den pomalu končil, slunce se začínalo klonit k obzoru a na pravoboku se jako na zavalanou objevila malá loučka a za ní les.

Přirážíme ke břehu. Na louce se už táboří a Kejvej samozřejmě budí zaslouženou pozornost. Ale protože jsme už zvyklí na popularitu, děláme jakoby nic a stavíme stan. Teprve potom se jdeme seznamovat.

Parta tábořící na louce nebyla ani tak partou, jako rodinným klanem. Patriarcha, matka rodu, starší a mladší dcera, do klanu byl přizván i nápadník jedné z dcer.

Naše seznamování se nijak neprotáhlo, protože prudká letní sprška nás zahnala do stanů, ale druhý den jsme jeli společně a docela zvesela. Trochu mě začaly znervózňovat pohledy jedné z dcer s krásným vodáckým jménem Kačenka. Nejsem nijak vztahovačný, když se na mě hezká ženská podívá, nemívám hned pocit, že se mi s prominutím cpe do postele, ale tady jsem Kačenčin zájem začal opravdu vnímat. Kačenčina zájmu si všiml i Hopák, který potichu leč důrazně podotkl, že nehodlá zase za kuropění opouštět tábořiště a vydávat se na osamocenou plavbu mlžnou ranní řekou.

Narážel na starý příběh, kdy byl na lodi s Leem, kterému se jedné noci podařilo na Vltavě ulovit sexuální skalp jakési přítulné pionýrky z vodáckého oddílu. Sranda nastala ve chvíli, když zjistil, že nejde o praktikantku, ale opravdu o pionýrku a že jí je teprve čtrnáct. Z šoku nad tím prozřením vykopal háčka Hopáka ze spacáku, donutil ho nalézt do lodě a po anglicku zmizet. Po zbytek plavby si před oddílem nezletilých museli udržovat bezpečný náskok.

Pozdě odpoledne nám do plavby opět vstoupila louka, tentokrát lemovaná lesíkem. Nebyl na ní nikdo, ani cedule o zakázu táboření na soukromém pozemku.

Dalším bonusem byl až příliš krásný večer u společného ohně. Naše plavbou těžce zkoušená kytara našla další dvě kamarádky. Přišlo mi to jako návrat do starých dob, kdy kytary zněly z každé lodě i louky, dostavila se nostalgie.

Chvilku jsem se kochal muzikou, chvilku pohledem na hvězdnatou oblohu a nasával vůni řeky a snažil se nezírat na Kačenku, protože zastávám názor, že normální dospělej chlap by neměl blbnout z holky, která by mohla být jeho dcerou, ale když začala hrát písně starší než ona a byly to ty samé, co jsme hráli tehdy i my, svalil jsem se na bok, podepřel si hlavu a kochal se pohledem na líbeznou zpěvačku. Občas o mě štrejchla pohledem, který mi byl povědomý, jen jsem nemohl přijít na to, odkud ho znám. Spustila písničku o brize Ariel... A já si vzpomněl a obešly mě mráčky.

Zase jsem měl očima ten dávný večer, kdy jsem stál ve tmě, mimo zář ohně a díval se na profil

Během naší plavby se nic mimořádného nestalo

Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Čtvrtek, 22. prosinec 2011 22:05

krásné černošské holky hrající na kytaru píseň o brize jménem Ariel a věděl jsem, že jsem se právě zamiloval. Jenže připlula s jinou partou a nebyl jsem si jistý, jak moc si ji budou hlídat. Přišel ke mně Hopák, chvíli se vědovně pochechtával, už se mu i trochu leskly oči a nakonec mě plácnul přes rameno se slovy: „Ty vole, nebuď přece blbej, taková kočka a pořád po tobě koukala, když jsi ještě byl u ohně. Jdi do ní, přece ji nenecháš zejtra odplout. Já ji s tebou pak po řece honit nebudu. Dělej, neštví mě, vole, nebo to s ní zkusím já!“

Hrozba zabrala, černošská taky a po čase mi Hopák šel za svědka na svatbu. Naše manželská kanoe měla na přídi hrdě napsané jméno Ariel, jen jsme tehdy ještě nevěděli, že díry do lodi neudělá jen přehlédnutý kámen v řece, ale i v protisměru jedoucí kamion, ve kterém utahanej řidič zrovna usnul za volantem.

Najednou jsem neležel, ale seděl a bylo mi o dvacet let míň a už jsem věděl, odkud ten pohled znám. Kačenka dohrála a pak se na mě nečekaně podívala, a když viděla, jak se tvářím, bylo i v záři ohně poznat, jak zrudla a sklopila zrak zpátky ke zpěvníku a pak zase nesměle ke mě. Byl jsem naprosto odvařenej. Vstal jsem, malátně došel k řece a zhluboka se nadechl, pohlédl vzhůru k noční obloze, na které se hvězdy najednou rozmazaly do jedné velké mlhoviny.

Po nějaké chvíli jsem vedle sebe ucítil pohyb, potom se ten někdo zastavil.

„Hele, já vlastně nemám ještě rozbaleno, tak můžeme cajky naházet do Kejvej, dát si noční jízdu a cestou sprostě pokřikovat na rusalky, co ty na to?“ pronesl Hopák poněkud zastřeným hlasem.

Mlčel jsem, ale z mlhoviny se zase pomalu stávaly hvězdy a z louky byla slyšet další píseň.

Řeka nám šplouchala u nohou a od Hopáka zavanula vůně rumu.

„No a pak tu ještě máme litrovku Božkova...“

Půlka z ní padla za vlast hned na místě a tu druhou jsme donesli k ohni.

Ráno jsme na řeku vyráželi jako první. Patriarcha klanu nám na rozloučenou napsal na útržek papíru mailovou adresu a věnoval ji Hopákovi s tím, že tak veselý brachy, co se tak přátelsky podělí o dobrý rum, musí ještě někdy vidět. To vše ukončeno kolektivním zalamováním palců a hubičkováním. Kačenka s úsměvem nastavila ústa a já ji lehce políbil na tvář. Byl už zase normální slunečný den a mezi ním a předešlou nocí uběhla strašná spousta času. Celých dvacet let.

Nasedli jsme, zvedli pádla na pozdrav a odpíchli se, znovu jsme se pustili po proudu. Ne ale na dlouho, prvním volejem byla hladina Orlické přehrady. Dali jsme voraz a Hopák si zapálil cigaretu. Vítr, který mi foukal do zad, nejprve přinesl vůni cigára a pak hned zbytky spáleného papírku.

Líně jsme pozorovali od sebe se vzdalující břehy a nechali se kolébat naší Kejvej, až Hopák náhle předpisově zahlásil: „Během naší plavby se nic mimořádného nestalo.“